

lice. Tkanina se pa s cinkovim testom pokrije lahko le v nekaterih mestih in na ta način dobe se lepi vzorci.

Zlata se je lani na celem svetu pridobilo 188531 kilogramov, srebra pa nekaj nad 4 milijonov kilogramov.

Beljenje slame. Ržena ali pšenična slama se polije s kropom v leseni kadi in pusti stati 24 ur. Potem se odcedi voda in v kad se vlije iz luga pepeljike (1 funt pepeljike na $\frac{1}{4}$ vedra). Potem se slama z lugom vred dene v kotel in kuha devet ur, prilivajoč semtertja vode, kolikor se je izpari. Čez deset ur se prejšnji lug izlije in slama izpere v novem pol slabšem. Naposled napravi se raztopljina klorovega apna in vanjo dene slama, ki ostane v tej tekočini od 20 — 30 ur, dokler se ne obeli. Na zadnje apno izperi z vodo

Kmetijstvo.

Črtice za čebelarje.

XII.

Čebele pikajo in njih pik napravlja bolečine, ter pičeno mesto oteče. Otok ne napravlja posebnih bolečin, ali je vendar neprijeten in kazi obraz. Vsi ljudje za čebelin pik niso jednako občutljivi. To je odvisno od kakovosti telesa. Ta mnogo trpi, drugi se pa še zmeni ne. Navadno je pa človek s prvega bolj občutljiv za čebelin pik nego pozneje. Pomladi čebele manj pikajo in njih pik ni tako občuten kakor po letu. Pri navadnih razmerah in če jih nikdo ne draži, čebele niti ne pikajo. Zjutraj, ko še ne začno nabirati in ob soparnih dnevih, kadar ne morejo na pašo, so bolj hude, kakor ob solčnih dnevih, ko se obložene vračajo domov. Posebno hude so, če se ž njimi neprevidno ravna, ali če so jih poprej napale roparice ali so pa izgubile matico. Če čebelo po neprevidnosti pritisneš, da od sebe nekak tožen glas in takoj prihité druge čebele na pomoč, kajti pri čebelah velja načelo: Jeden za vse in vse za jednega.

Osebe, katere pijo žganje, hudo pote ali pa jim smrdi sapa, so zoprne čebelam in jih posebno rade opikajo. Kdor hoče čebelar biti, mora se navaditi ravnanja s čebelami. Po nepotrebnem nikdar ne sme dražiti čebel. Bati se jih pa ne sme, privaditi se mora stati tudi sredi čebel. Čebele čebelarja ne opikajo, naj stoji tudi mej njimi, samo zmeniti se ne sme, če tudi lezejo po njem. Ko bi jel bežati ali mahati z rokami, bi ga pa čebele hitro napale.

Po nepotrebnem naj čebelar ne brska po panjih. Če ima kaj opraviti, dela naj previdno, varno in brez strahu. Kateri čebelar vedno kaj popravlja po panjih, čebele le draži, da nikdar ne postanejo krotke.

Grdo navado ali razvado imajo nekateri čebelarji, da pri vsaki priliki kadijo čebele s tobakom. To je vsekako škodljivo, kajti tabak je strup za čebele. Če že moraš kedaj s kajenjem krotiti čebele, kadi le v stranske ulice v panji, ne pa v sredo, kjer je matica in zalega. Če preveč kadiš čebele s tobakom, jih pomoriš. Vse delo se pa mora hitro vršiti. Zalega se ne sme izpostavljeni prepihu, da se ne prehladi.

Kogar čebela piči, naj hitro izdere želo. Žela se navadno drži še mehurček s strupom, ki se še dalje razlije po rani, ako žela ne izruješ. Pičeno mesto dobro iztisni, obriši ali izsesaj rano. Pozneje pa rane več ne stiskaj in ne praskaj. Dobro je, če na rano deneš vlažne prsti, vode, nastrganega krompirja ali pa medu. Če te čebela vgrizne v ustno, je dobro, če kadiš smodko, da tobačji dim pride v rano.

Kmetijske raznoterosti.

Vrtoglavica pri kokoših se je poslednja leta bila prikazala po raznih evropskih državah. Ta bolezen je nalezljiva. Zatorej je treba hitro vse kokoši poklati, kjer se pokaže ta bolezen. Nekateri države ukrenile so proti tej bolezni razne varstvene naredbe. Kokoš, ki zboli za to boleznijo, se začne vrteti in kmalu pogine.

Prevetrovanje kletij. Kleti naj se prevetrujejo, kadar je zunaj mrzleje nego v kleti. Mrzel zrak ima manj vlage v sebi nego gorek. Če prevetruješ kleti ob gorkih dnevih postanejo vlažne in zaduhle. Najbolje je še, če se okna odpirajo pozno po noči, ko se je zrak že ohladil. Če je klet prevlažna, se lahko posuši s tem, da se v klet postavi posodo svežega živega apna, katero, kakor znano, vleče vlago nase.

Čilski soliter — strup za živino. Kakor znano, je čilski soliter dober za gnojenje. Pri tem je potreba vendar previdnosti, da živina kje ne pride do solitra. Goveda, ki ta soliter ližejo, navadno poginejo.

Kumena — kot krma. Skušnje so pokazale, da živina rada je krmo, v kateri je nekoliko kumena. Detelja, mej katero je posejana kumena, tudi ne napenja. Zatorej se priporoča kmetovalcem, da sejejo mej deteljo in po travnikih kumeno.

Trikine ne poginejo v mesu niti pri mrazu 25° C., kakor kažejo skušnje. Če se pa meso nasoli, pa trikine poginejo, če je le nekaj stopinj mraza.

Poučni in zabavni del.

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

269.

Odhod Tippe-Tipa. Vedni boji. Slapovi.

Drugega dne so se vkrcali, ali boji so se vedno ponavljali. Koderkoli so se peljali, povsodi je odmeval grozni bojni krik. Zastonj so tolmači klicali divjakom „seneneh“ (mir)! Domačini so odgovarjali z divjim krikom: „Mi vas ne potrebujemo za prijatelje! Mi vas hočemo pojesti! Uh! Uh! Mesa! Imeli bomo dosti mesa! Uh! Uh! Uh!“

Po vseh teh krajih stanujejo kanibali, kajti povsodi, koder se je ekspedicija vozila, videla je človeške glave na drogove nasajene. In ti kanibali so napadali s tem večjo besnostjo ekspedicijo, ker niso poznali puške in njene moči. Treba pa je videti divjaka, kakošen je, kedar gre za ljudskim mesom. Vse, kar je na njem, vse izraža njegove divje pohlepe: široka usta, veliki iglati zobje, grda glava stisnjena mej rameni, nizko čelo, sploščeno lice, kratki in